

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 500/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti zásahom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. septembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to podmienkami vo výkone trestu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava (ďalej len „ÚVTOS“), za ktoré sťažovateľ prikladá zodpovednosť ÚVTOS a aj Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd okrem porušenia ním označených článkov ústavy a dohovoru prikázal ÚVTOS, aby mu bezodkladne vydal elektrický predlžovací kábel, a ministerstvu, aby zvýšilo minimálnu mzdu odsúdených na sumu 280 eur mesačne, zvýšilo hodnotu celodennej stravnej dávky pracujúceho odsúdeného na sumu 4,80 eur denne a znížilo cenu telefonických hovorov na maximálnu sumu 5 centov za minútu hovoru. Sťažovateľ zároveň osobitnou žiadosťou žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu, pretože v konaní pred ústavným súdom musí byť sťažovateľ zastúpený advokátom, ktorého si on v tomto prípade nemôže dovoliť.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol odsúdený na doživotný trest odňatia slobody bez možnosti podmieneného prepustenia, ktorý si odpykáva v ÚVTOS.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vymenúva súhrn okolností, ktoré považuje za porušenie zákazu mučenia, resp. za kruté, neľudské a ponižujúce zaobchádzanie a za porušenie svojej ľudskej dôstojnosti.

4. Prvou takouto okolnosťou je podľa sťažovateľa ponižujúca pracovná odmena v ÚVTOS v priemernej výške 100 eur mesačne. Druhou okolnosťou je, že 30. júna 2022, 2. a 3. júla 2022 nemal sťažovateľ v rámci tzv. „suchoj večere“ ovocie a sladkosti. Treťou okolnosťou je umiestnenie jedálneho lístka, ktorý nie je k dispozícii na nahliadnutie na oddiele doživotných trestov, ale až o poschodie nižšie pri schodisku na úplne inom oddelení. Ďalšou okolnosťou, ktorú sťažovateľ považoval za neľudské zaobchádzanie, je limit na prípravu stravy pre obvinených a odsúdených vo väzenskej kuchyni, a to pre pracujúcich obvinených vo výške 2,82 eur na osobu a deň. Piatou okolnosťou sťažovateľ vyčíta ministerstvu, že poplatky za telefonovanie z výkonu trestu odňatia slobody sú podľa jeho názoru príliš vysoké, pričom poukazuje aj na okolnosť, že vo väznici nemá možnosť výberu lacnejšieho operátora. Napokon poslednou okolnosťou, v ktorej sťažovateľ identifikoval neľudské zaobchádzanie a porušenie svojej dôstojnosti vo výkone trestu odňatia slobody, je spôsob, akým ÚVTOS vybavil jeho žiadosť prevádzkovať na cele akvárium s príslušenstvom. Po tom, čo mu riaditeľ ÚVTOS povolil prevádzkovať na cele akvárium s príslušenstvom, toto mu bolo doručené balíkom na ÚVTOS 28. júla 2022 a hoci žiadal, aby mu akvárium vydali okamžite po jeho doručení, vydali mu ho až 3. augusta 2022, ale bez predlžovacieho kábla, bez ktorého sa ale nedá naraz prevádzkovať akvárium s osvetlením, filtrom a prípadne ohrievačom. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti sťažovateľovi stále nebol vydaný tento elektrický predlžovací kábel a on teda stále ani po vyše 40 dňoch nemôže v plnej miere využívať svoje akvárium.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

K namietanému porušeniu označených práv ÚVTOS:

6. V časti svojej ústavnej sťažnosti smerujúcej proti ÚVTOS sťažovateľ vyčíta ponižujúce neposkytnutie ovocia v rámci suchej večere, ponižujúce vybavenie pri riešení jeho sťažnosti zo strany ÚVTOS, keď riaditeľ iba poukázal na obsah jedálneho lístka, ďalej ponižujúce zaobchádzanie týkajúce sa umiestnenia jedálneho lístka a napokon aj ponižujúce zadržiavanie jeho predlžovacieho elektrického kábla, bez ktorého nemôže plnohodnotne využívať svoje akvárium.

7. Ústavný súd konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

8. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

9. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

10. Podľa § 96 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“) dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu.

11. Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení (ďalej len „zákon o prokuratúre“) pôsobnosť prokuratúry vykonávajú prokurátori dozorom nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody alebo osoby, ktorých osobná sloboda je obmedzená na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu.

12. Podľa § 18 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor dozerá na to, aby a) v celách policajného zariadenia, v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, ochranné liečenie, ochranná výchova alebo detencia, boli držané alebo umiestnené osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Podľa § 18 ods. 3 zákona o prokuratúre prokurátor je

povinný a) vykonávať previerky zachovávanía zákonnosti v miestach uvedených v odseku 1 alebo odseku 2, c) písomným príkazom zrušiť rozhodnutie alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov vykonávajúcich správu miest uvedených v odseku 1 alebo odseku 2 alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom.

13. Podľa § 18 ods. 6 zákona o prokuratúre pri vykonávaní dozoru je prokurátor oprávnený a) navštevovať miesta uvedené v odsekoch 1 a 2 v ktoromkoľvek čase, pričom má voľný prístup do všetkých ich priestorov, b) nazerať do dokladov súvisiacich s pozbavením alebo obmedzením osobnej slobody, c) hovoriť s osobami držanými v miestach uvedených v odsekoch 1 a 2 aj bez prítomnosti tretích osôb, d) preverovať, či rozhodnutia a opatrenia orgánov vykonávajúcich správu miest uvedených v odsekoch 1 a 2 zodpovedajú zákonu a ostatným všeobecne záväzným právnym predpisom, e) žiadať od zamestnancov orgánov vykonávajúcich správu miest uvedených v odsekoch 1 a 2 potrebné vysvetlenia, predloženie spisov a rozhodnutí týkajúcich sa pozbavenia alebo obmedzenia osobnej slobody osôb držaných v mieste, ktorého správu tieto orgány vykonávajú.

14. Sťažovateľ sa môže z dôvodov, ktoré uviedol v podanej ústavnej sťažnosti, na podklade citovanej právnej úpravy zákona o prokuratúre obrátiť na príslušného prokurátora, v ktorého pôsobnosti je posúdiť aj zákonnosť takých postupov ÚVTOS, a to s efektívnymi konzekvenciami podľa § 18 ods. 3 písm. c) zákona o prokuratúre. Právomoc prokurátora teda predchádza právomoci ústavného súdu v predmetnej veci posúdiť opodstatnenosť ústavnej sťažnosti sťažovateľa v samotnom jej základe (k tomu obdobne napr. uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 278/2017-32 z 24. mája 2017, bod 13 a č. k. I. ÚS 468/2017-19 z 20. septembra 2017, bod 13, IV. ÚS 451/2022).

15. Pretože sťažovateľ vo vzťahu k ÚVTOS nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon o prokuratúre na ochranu ním označených základných práv a slobôd, neboli splnené podmienky na konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplývajúce z čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti, ktorá smerovala proti ÚVTOS, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú (bod 1 výroku rozhodnutia).

K namietanému porušeniu označených práv ministerstvom:

16. Ministerstvu sťažovateľ v súvislosti s neľudským zaobchádzaním vyčíta výšku celomesačnej odmeny za prácu vykonávanú v ÚVTOS, nominálnu výšku celodennej stravnej dávky pre pracujúceho odsúdeného a cenu účtovanú za telefonovanie z ÚVTOS.

17. Podľa § 45 ods. 1 zákona o výkone trestu odňatia slobody odsúdenému patrí pracovná odmena podľa druhu vykonávanej práce, odpracovaného času alebo normy spotreby práce; za čas, keď odsúdený nepracoval, mu nepatrí náhrada pracovnej odmeny. Výšku pracovnej odmeny a podmienky jej poskytovania ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením. Pokiaľ ide o výšku samotnej čistej odmeny, táto je stanovená až po odpočítaní zákonných zrážok uvedených v § 45 ods. 2 až 11 zákona o výkone trestu odňatia slobody. Ústavný súd k výške mesačnej pracovnej odmeny dopĺňa, že samotná práca plní vo výkone trestu odňatia slobody aj resocializačnú funkciu, v prípade sťažovateľa minimálne v tom zmysle, že pravidelná a účelná práca zmierňuje tiež stres z dlhodobej izolácie v uzatvorenej komunite. Aj z tohto dôvodu obsahuje ústava v čl. 18 ods. 1

písm. a) výnimku zo zákazu nútených práv vo vzťahu k väzňom vo výkone trestu odňatia slobody. Navyše sťažovateľ z tejto odmeny nemusí platiť za ubytovanie, energie, stravu, resp. obdobné obligatorne výdavky, ktoré majú ľudia na slobode, a preto sú sťažovateľove snahy o porovnávanie mzdy zamestnancov a odmeny za vykonávanie práce väzňov vo výkone trestu odňatia slobody celkom zjavne neadekvátne a účelové.

18. Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška ministerstva“) sa stravnou dávkou rozumie určené množstvo stravy, ktoré sa odsúdenému poskytuje na základe odporúčaných výživových dávok podľa veku, zdravotného stavu, zaradenia do práce a osobitostí vyplývajúcich z požiadaviek kultúrnych a náboženských tradícií. Peňažné limity na prípravu stravy vyjadrujú priemernú hodnotu potravín obsiahnutých v stravných dávkach, zodpovedajú priemernej úrovni cien potravín a sú podkladom na výpočet peňažnej náležitosti stravovania vo väzenskej kuchyni (§ 30 ods. 2 a 3 predmetnej vyhlášky ministerstva). Ide teda o technický údaj, ktorý nie je možné porovnávať s príspevkom na stravu zamestnancom, ako to robí sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti. Predmetné limity sú stanovované rozkazom ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a majú význam iba vo vzťahu k stanoveniu rozpočtových prostriedkov, ktoré vynakladá Zbor väzenskej a justičnej stáže na stravovanie väzňov.

19. Ústavný súd konštatuje, že v rámci ústavného poriadku Slovenskej republiky platí prezumpcia ústavnosti všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 262/04, II. ÚS 266/2016), čo platí aj pre zákon o výkone trestu odňatia slobody a podzákonné právne akty upravujúce výšku peňažných limitov na prípravu stravy väzňov.

20. V konaní o ústavnej sťažnosti preto aj ústavný súd vychádza z prezumpcie ústavnosti zákonov a podzákonných právnych predpisov. Keďže nespokojnosť sťažovateľa s výškou odmeny, resp. s výškou peňažných limitov na prípravu stravy smeruje v konečnom dôsledku proti právnym predpisom, ústavný súd pripomína, že predmetom konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy môže byť iba kvalifikovaný návrh podaný aktívne legitimovaným subjektom. Ústavný súd v rámci konania o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb nie je oprávnený akýmkoľvek spôsobom rozhodovať o súlade právnych predpisov [porov. čl. 127 ústavy a § 122 zákona o ústavnom súde, resp. čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy a § 74 zákona o ústavnom súde].

21. Používanie telefónu vo výkone trestu odňatia slobody podlieha z pochopiteľných dôvodov obmedzeniam (§ 27 zákona o výkone trestu odňatia slobody a § 39 vyhlášky ministerstva), pričom tieto zákonné obmedzenia sú limitujúce aj pre objektívne možnosti výberu dodávateľa telekomunikačných služieb pre väzňov. Navyše prirovnanie sťažovateľa, ktorý vo svojej ústavnej sťažnosti poukázal na cenu akciového mobilného operátora (Juro, pozn.), ktorá platí iba prvých 30 dní od aktivácie Juro karty (<https://www.juro.sk/viacinfo>), k telefonátom z pevnej linky z ÚVTOS, prakticky nemá žiadny význam, pretože porovnáva dva rozličné produkty. Vzhľadom na tento záver iba subjektívny pocit sťažovateľa, že poplatky za telefonické hovory z ÚVTOS sú príliš vysoké, nemá vôbec žiadnu relevanciu vo vzťahu k sťažovateľom označeným právam v tejto ústavnej sťažnosti. Ministerstvo samotné navyše nie je poskytovateľom telekomunikačných služieb, a teda ani nemá možnosti stanovovať ceny telekomunikačných služieb v rámci rezortu, ako si to zrejme predstavoval sťažovateľ.

22. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

23. Námietskami smerujúcimi proti ministerstvu sťažovateľ jednak napáda právne predpisy vydané ministerstvom, resp. v gescii ministerstva a jednak napáda okolnosti, ktoré nemajú žiadnu príčinnú súvislosť so sťažovateľom označenými článkami ústavy a dohovoru. Pretože vo vzťahu k ministerstvu sťažovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi postupom, resp. konaním ministerstva a označenými právami, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prípadnom prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietol, a to podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku rozhodnutia).

24. Ústavný súd nad rámec už uvedeného podotýka, že ak by mal sťažovateľ v budúcnosti pocit, že pri prístupe k dostupnosti telefonovania v rámci zákonných obmedzení alebo pri kvalite stravy, resp. pracovných podmienkach sú porušované jeho ústavné práva, príslušným na posúdenie týchto jeho konkrétnych námietok je v prvom rade orgán dozoru nad dodržiavaním zákonnosti v miestach výkonu trestu odňatia slobody, t. j. príslušná prokuratúra. Ústavný súd v rámci konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa nie je oprávnený posudzovať súlad právnych predpisov, ktoré upravujú podmienky výkonu trestu odňatia slobody a s ktorými sťažovateľ nesúhlasí, resp. ich považuje za neľudské. Napádanie právnych predpisov, prípadne objektívnej reality vo výkone trestu odňatia slobody (bez ohľadu na to, či ich pripíše na vrub ministerstvu) bude v rámci potenciálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa vždy viesť k záveru o nedostatku príčinnej súvislosti a jej odmietnutiu pre zjavnú neopodstatnenosť.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

25. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musel ústavný súd v prvom rade pristúpiť k preskúmaniu toho, či ústavná sťažnosť sťažovateľa nie je oneskorená, neprípustná, zjavne neopodstatnená, resp. či ústavný súd má právomoc ju preskúmať. Jednou z podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutným predpokladom na to, aby ústavný súd mohol ustanoviť právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, je to, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

26. Povedané inak, na to, aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak okrem iného je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie a ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená.

27. Ak teda ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nemá právomoc na jej prejednanie, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. To znamená, že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre neprípustnosť a zjavnú neopodstatnenosť, je preto zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017, I. ÚS 252/2019).

28. Pretože nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 2 výroku rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu